

ALLARM

(F. D. SOLIDARITET)

ARGANG 2.

MINNEAPOLIS, MINN., MARS 1916.

NO. 3.

Polisvåld å sträjkande arbetare i Rockford, Ill.

På grund av trakasserier från arbetsgivarnas sida förklarades sträjk å "Spengler-Loomis factory", måndagen den 17 jan. Som lönerna varit nedprässade till den yttersta svältgränsen, beslöt arbetarna för en tid sedan, att reducera sin produktionsförmåga i proportion till lönerna. Detta i och för sig fullkomligt rättvisa förfaringsätt, att för dålig betalning giva en dålig vara, kunde naturligtvis en profithungrig kapitalistsjäl icke gå med på, varför ett 25-tal arbetare, vilka troddes vara upphoyt till profitinskränkningen, avskedades den 15 dennes. En naturlig följd härav blev, att arbetarna svarade med sträjk och som en del av de avskedade voro medlemmar av I. W. W. togo dessa ledningen av sträjken.

På måndagsmorgonen demonstrerade man utanför fabriken, och då man sökte förmå de osolidariska till solidaritet, överfölls de sträjkande av sheriffen och hans drängar, vilka beväpnade med klubbor och revolverar hållit sig gömda innanför dörren. Lömskt, likt kattdjur ute på rov, överföll dessa kapitalistiska legodrängar, de på attack öföberedda, arbetarna. Med klubbslag föllades nu de närmaste till marken och skott avlossades, dock utan att träffa. Att inlåta sig i strid med en hop beväpnade kosacker insågo de obeväpnade arbetarna vara lönlöst, varför de läto sig arresteras utan motstånd. Nu arresterades 23 man, och då den både kämpen sheriffen avlämnade rapport, skröt han av att ha utdelat klubbslag hårda nog att fälla en oxe till marken. Sådana där råa slagskämpar

passade säkerligen bättre. på en oxfarm än att hålla ordningen uppe ibland människor. Det enda de äro dugliga till, är att göra en viss rörelse med armen, nämligen kunna svänga klubban; och deras intelligensnivå är säkerligen närmare oxens än människans.

De arresterade skulle ha blivit förhörda på tisdagen, men förhöret är uppskjutet tills vidare; man söker nämligen koka ihop en soppa angående upplopp och ställa de arresterade till svars under upprorslagen.

Skall nu Rockfords arbetare tillåta, att dessa offervilliga unga män, i blomman av sin ålder insparas, för att i årtal pinas i unknå fängelsehålor? Eller skall man som en man resa sig och visa dessa våldets banérförare, att åtminstone inte ännu, sådana ryska metoder kunna användas.

Prässen, vilken alltid leder folkopinionen, tyckes vara helt avogt stämd mot de sträjkande. Dagtidningarna söker med alla nidskrivier nedsvärta sträjkarna, och dessa betalda journalistiska yrkeslögnare, drar sig icke för att vilja göra dem till rövare och s. k. "hold ups" män. Nu kan det vara på tiden att visa, att vi verkligen icke längre tillåta dessa ryska metoder, att hopspinna lögnvävnader omkring misshagliga personer och utan vidare kasta dem i fängelse. Det är på tiden att sätta stopp för dessa nedriga våldshandlingar, som dagligen, i rättvisans namn, begås av den samvetslösa poliskåren.

Rockford, Ill., 19 jan. 1916.

Olle Anderson.

Marsdagar

I mars, liksom i årets alla månader, bär varje dag ett dyrbart minne för arbetarklassen. Varje dag är för en progressiv rörelse händelserik, dock i större och mindre skala. I denna månad, det var den 3, 1861, upphävdes feodalväldet i Ryssland. Den 5, år 1912, utbröt den stora transportarbetarsträjken i England. Den 7, 1905, brände ryska bönderna den förtryckares palats, och den 2, 1907, satte de elektriska arbetarna i Paris, genom en sträjk, den vackra staden i mörker. Den 21, 1907 reste sig de rumäniska bönderna i uppror.

Bland berömda män har under mars bl. a. avlidit: Karl Marx, den 14, 1883; Julius Caesar, mördades av Brutus den 15, 44 f. K.; John Most, den 17, 1906; Walt Whitman, den 25, 1892; Beethoven, den 26, 1827.

Den 18 mars 1871 blev Pariserkommunen förklarad, och den 22 förklarades kommunen i Marseille.

Intressantast av alla dessa händelser är oss Pariserkommunen. Det var en jätteansträngning som av franska arbetarna så lyckligt utfördes.

Det var arbetarna vilka tidigt mäst genom de föregående revolutionerna. De hade utbudit sitt blod och sina krafter i de våldsamma skakningarna och hade med sin hjälp kullstörtat feo-

dalvälde och monarki, upprättat republiken; men vad hade de fått i ersättning?

De nya regeringarna hade inga ögon för deras nöd, inga öron för deras hungerskrin och böner. Nöden var gränslös men den avhjälpes ej. Skatterna öktes, nya bördor lades på redan överlastade skuldror. Där låg missnöjets ovädersmoln i luften och man började hysa förhoppningar om att en ändring kanske kunde komma till stånd.

Två tänkare reste sig upp över mängden, vilka voro "Den evigt fängslade," Blanqui och den djärve Proudhon. Den senare kanske satte den starkaste förändringen i arbetarnas tankande. Han hävdade den fria kommunen som ett mönstersamhälle och massorna genomsyrades av hans idé. Kommunerna skulle självstyras och de trodde på möjligheten av hela Frankrikes ombildning till fria kommuner.

De rojalistiskt konservativa med en Thiers som främste man, voro givetvis arbetarnas hätska fiender. Men mot denna fiende hade arbetarna även hjälp av småborgare och liberala borgare i allmänhet. Spänningen var stark bland arbetarna, ty varje ögonblick kunde monarkien bli återinförd. De voro fast beslutna att försvara sig.

Paris kunde sätta upp en här av 100 tusen nationalgardister och var försedd med omkring 250 kanoner. Thiers hade omkring 25,

Sånger-Rebellen

Förener er! Hör ropet ljuder från martyrens bål i dag. Gång på gång sökte de högersinnade, helt naturligen upprorsförsök, vilka alla undertrycktes utan nämnvärda blodsutgjutelser. Det låg en viss oro över Paris under det centralkommittén arbetade med sina planer. Man utskrev komunalval, där folket kunde få välja sina egna representanter från sina led. Den 26 skred de till valen. Den 28 mars proklamerades under rörande högtlighet den nyvalda kommunen.

Röda flaggor och vimplar vajade från husen, och rådhuset var prytt i rött. Nationalgardisterna hade röda rosetter knutna på sina gevär. Kanonerna dånade hotfullt och kraftigt, musiken spelar med känsla av stolthet och fröjd och hundra tusental människor sjunga jublande och glada den odödligt mäktiga Marseljäsen. Centralkommittén stiger fram i röda uniformer och beredvilligt överlämnar sin makt åt kommunen. — "Leve kommunen!" — Man jublar, sjunger och slår virvlar på trummorna! — "Leve kommunen!" — Övänner omfamna och kyssa varann, ögonen fyllas av tårar, bröstet svälla av stolthet. Blott tvänne ord ropas från två hundratusen läppar: — "Leve kommunen! Leve kommunen!"

Det var den största dag, den härligaste dag i Frankrikes historia. Solen spred sitt skimmer, portarna till frihetens land voro öppnade; det fanns ett hjärta som inte slog av hänförelse och glädje, ej en blick som inte låg lust förhoppningsfullt. De stora tänkarnas vilda dröm hade kommit ned och blivit verklighet.

O, arma Paris, din glädje blev så kort! Utanför lågo onda makter och spunno trådarna till din undergång. I blod dränktes detta kommunistiska idealiv, i blod de höga drömmarna om frihet, glädje och fred. Blod, blod! ropa andarna ur mörkret från hatets, avundens och hämnens värld.

Yngve.

000 man, av vilka över hälften voro villiga gå över till nationalgardet. Detta faktum kände icke Thiers, uppyft som han blivit av lögnerna i högerprässen. Han trodde sig kunna kväva den jäsande upprorsstämningen och kallt och hårt kommanderade han sina trupper till anfall. De 250 kanonerna skulle bli hans pris.

Kl. 2 på natten till den 18 mars ryckte trupperna ut och smögo kattlikt tyst bort för att befästa platserna där kanonerna uppstälts. Intet motstånd röntes, av det enkla skäl att befolkningen sov i lugn, utan minsta tanke på överfall. De starkaste stadsvärnen intogs utan bataljer och redan kl. 6 på morgonen var överrumplingen utförd, och upprop spredos omkring att allt var klart. Det saknades endast dragdjur för bortforslandet av nationalgardets kanoner.

Först kl. 8 kunde detta börja och då sov inte folket längre. De vaknade upp och kunde inte fatta vad som hade förgått under natten. Några finna sig snart, gripa trummorna och slår signalerna på dem och väldiga folkskaror strömma till. "Leve republiken!" ljödo ropen och man rusade upp till Montmartre för att rädda sina kanoner.

Thierska trupperna få order att skjuta, men sänka gevärskolvorna när folkmassorna strömma på. De hotas med döden och sändas till Solferinotornet. Polisen tager deras platser; men då intet häjdar strömmen ropas: Ge fyr! De låta gevären sjunka och skjuta ej. Folket tränger på och soldaterna fraternisera, men officerarna göras till fångar. Solferino-fångarna frigivas. Andra härar göra likadant. Thiers flydde och parisarna vunno en av sina stoltaste och vackraste segrar.

Först dagen efter, hade befolkningen hunnit hämta sig ur sin överraskning. Man samlades inom centralkommittén, vilken förut bildats, och dess ordförande betonade att man kommit tillsammans för att låta folket välja sina egna förtroendemän. Folkets längtan var att få en social republik till stånd, som tog sig an deras sak istället för några få privilegie-

rades. De gamla myndigheterna hade flytt och flydde hän ur staden, som nu låg i småfolkets våld. Överallt måste centralkommittén ordna och allt måste den förvalta. Gång på gång sökte de högersinnade, helt naturligen upprorsförsök, vilka alla undertrycktes utan nämnvärda blodsutgjutelser. Det låg en viss oro över Paris under det centralkommittén arbetade med sina planer. Man utskrev komunalval, där folket kunde få välja sina egna representanter från sina led. Den 26 skred de till valen. Den 28 mars proklamerades under rörande högtlighet den nyvalda kommunen.

Röda flaggor och vimplar vajade från husen, och rådhuset var prytt i rött. Nationalgardisterna hade röda rosetter knutna på sina gevär. Kanonerna dånade hotfullt och kraftigt, musiken spelar med känsla av stolthet och fröjd och hundra tusental människor sjunga jublande och glada den odödligt mäktiga Marseljäsen. Centralkommittén stiger fram i röda uniformer och beredvilligt överlämnar sin makt åt kommunen. — "Leve kommunen!" — Man jublar, sjunger och slår virvlar på trummorna! — "Leve kommunen!" — Övänner omfamna och kyssa varann, ögonen fyllas av tårar, bröstet svälla av stolthet. Blott tvänne ord ropas från två hundratusen läppar: — "Leve kommunen! Leve kommunen!"

Det var den största dag, den härligaste dag i Frankrikes historia. Solen spred sitt skimmer, portarna till frihetens land voro öppnade; det fanns ett hjärta som inte slog av hänförelse och glädje, ej en blick som inte låg lust förhoppningsfullt. De stora tänkarnas vilda dröm hade kommit ned och blivit verklighet.

O, arma Paris, din glädje blev så kort! Utanför lågo onda makter och spunno trådarna till din undergång. I blod dränktes detta kommunistiska idealiv, i blod de höga drömmarna om frihet, glädje och fred. Blod, blod! ropa andarna ur mörkret från hatets, avundens och hämnens värld.

Varg i Veum.

Vid himmelens port.

Gud Fader: Vem är du? Den nyss inkomne: Wm. Spry. G. F.: Nå vad vill du? Wm. S.: Jag önskar stanna här för alltid om ni tillåter!

G. F.: Sände icke du Joe Hill hit upp? Wm. S.: Jo!

G. F.: Det blir nog bäst att du går ner till jorden igen och sänder hit flera av samma sort som Joe Hill!

Wm. S.: Som ni befaller!

G. F.: Stopp! När du blir färdig, gör dig ej besvär med att komma hit igen, det bara förstör harmonien.

Vivis.

Den sämsta affär en människa kan göra, är att uppgiva sin individualitet, för att bli respekterad.

Överallt möta vi fiender till vår individualitet, de möta oss vid vaggan och lämna oss först när vi nedlagts i likkistan.

Ingersoll.

Kamrat Jam. Smith i Aberdeen.

Det är ej länge sedan mordarligan i Utah tog livet av vår kamrat Joe. Hill. Folket i allmänhet förbannade en dylik handling men vad betydde detta för de styrande myndigheterna. Deras mordlust tilltager för varje dag och som resultat falla nya kamrater offer för detta bloddrypan- de vilddjur staten.

Det blir allt våldsammare och våldsammare. Det hinner knappast döda ett offer förrän ett annat är utsett. Det dryper rött varmt proletärblod ur dess gap. I Europa har det kalas. Här i Amerika är det den dagliga apiten som måste tillfredställas. En annan präktig kamrat, nämligen Jam. Smith är den oskyldiga läckerheten för odjuret.

Han som många andra proletärer hade att ge sig ut på landet och skörda säden i Dakota förra hösten. Som ingen bekväm resa bevärdigas dessa, som samla in årets gröda vilket hela landets befolknings liv beror på, så hade han att använda sig av samma sätt att komma från plats till plats, som alla andra av det flyttbara proletariatet, nämligen att åka i en godsinka.

Kommen ett stycke från den plats han steg på tåget, kom en s. k. bromsare, vilken, inom parentes sagt, var en gammal och van "gunman" och hold ups. Vid förhöret förklarade hans egen broder detsamma. Han brukade alltid i sällskap med sina vänner berömma sig av att han lyckats "hålla upp" så eller så många samt visa dem bytet. Han blev varnad av sin broder att sluta upp med detta sätt att skaffa sig pengar. Brodern nämligen påpekade att det snart blev hans tur att mista livet.

Att märka: alla möjliga brutalliter och våldshandlingar från järnvägsvägsmännens sida äro tillåtna av järnvägskompanierna, och vad dessa i sin ordning tillåta är lag, dikterad av makten. Ju mera stölder järnvägsmännen begä gent emot de vandrande proletärerna, desto bättre äro de avhållna av kompanierna enär de då ej fordra högre avlöning. Den enda fråga de tyckas ställa på livet är, huru mycket pengar de kunna få tag i, sak samma på vad sätt.

Alla sammans av eder som läsa dessa rader, ha nog åtskilliga gånger läst i dagtidningarna, att en man har blivit funnen död bredvid järnvägen, i en del fall säges det, speciellt på vintern, att han frusit till döds, om sommaren att han blivit överkommen av hetta, att han gått på träcken och ej observerat tåget o. s. v. Det rätta är dock i 99 fall av 100 att han åkt i någon av godsvagnarna, och när bromsarna ha gått runt för att framtaga honom och de andra fattiga proletärerna, deras sista cent, ja ännu närmare, fickur och fickknivar eller portmonnäer, och de ej fått tag i några, ha de helt hänsynslöst kastat dem av tåget. Att de i fallet mistat livet äro tydligt och detta har naturligtvis varit meningen. Vad betyder det för dessa stora miljonärskompanier om de funnit en eller flera män döda, så länge slavmarknaden är översvämmd. Vidare, vad har det haft för inflytande på en del raa busar till järnvägsmän, att de funnit en man död. Man

har tagit upp honom och kastat honom in i en grav. Ingen sörjde honom enär ingen visste vem det var. Så har det gått med hundrade och så var det meningen det skulle gå med vår kamrat Smith. Den "gunmannen" som blev skjuten drog först upp revolver, och avlossade två skott mot Smith. Han visade sig vara en mycket dålig person i att hantera vapen, enär ingendera av skotten träffade. Nu drog Smith upp sin revolver och avlossade ett skott, vilket resulterade i att odjuret ifråga föll död till marken.

Låt oss nu betrakta akten ifråga från humanitär synpunkt. Vems liv är värt mäst, mitt eller någon annans? Naturligtvis mitt! När nu någon överfaller mig, för att taga mitt liv, så har han förverkat rätten till sitt liv. Ur ren samhällsmoralisk synpunkt ställer sig saken lika. Den borgerliga lagen citerar för att skydda i första hand egendom, i andra hand liv. När nu egendomen inskränker sig till mitt liv och det endast då, äger jag enligt nämnda lag, dubbel rätt till att skydda och erhålla skydd för att behålla detsamma.

Medveten om detta, frågar man sig, vad menar man med dylika lagmakare, som försöka göra en sådan sak som denna straffbar, vilken i stället om det vore en kapitalistisk, hålles för att vara en bragd. Varje målmedveten arbetare vet allt för väl vad man menar med detta, att taga bort från våra leder kamrat Smith. De frukta en aggressiv motståndare till deras mordarregim. Se där den klara orsaken.

Mången kanske frågar sig och andra varför Smith hade revolver med sig.

Förklaringen är enkel. Smith hade ären förut varit ute och arbetat hårt samt fått sig några dollars, och det hände sig att han då blev rövad på dem, två gånger å rad. Denna gången skall detta ej hända, sade Smith, och för att skydda sig hade han vapen.

Aldrig är vapnen mera nödvändiga än just när man är ute på skördearbete.

Alla slags uslingar med poliser i skön förening, äro då ute och direkt röva skördearbetarna på deras svrt förvärvade slantar. Gör någon motstånd och ej frivilligt lämnar ifrån sig sina pengar samt tar misshandling till, så ropar kapitalistpressen på mera våld, folket gjorde motstånd mot polisen; detta slags ånglar tycks ej tåla något dylikt.

Varje arbetande man och kvinna det är till er, om ni skall tillåta den mordande institutionen, staten fortsätta att taga oskyldigt blod, eller om det skall bli ett slut på detsamma. Om ni önskar ett slut på eländet så organisera eder i den enda organisationen som upptagit kampen emot staten, och inom den existerande staten bygger ett nytt samhälle. Denna organisation är kapitalismens fara och som följd därav eder organisation. Ni kanske resonerar som så, det rör ej mig än, om den eller den faller offer. Sådan tanke duger ej! I dag han, i morgon kanske du!

Därför upp till handling omedelbart! (Forts. å 4 sid.)

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", 232 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Preumerationspris: Helt 50 cents. Lösningsnummer 5 cents. Återföreläsningsredovisning med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Kapitalistisk sabotage

När man helt anständigt studerar kapitalistklassen, finner man att dessa dagligen utföra sabotage.

De mest förekommande sätten äro t. ex. uppblandning av varor av bättre och sämre kvalitet, att säljas för I klass varor. Så t. ex. är det omöjligt snart sagt, att erhålla "helt ylle" för utbudet sådant, samma med "mjöl", det säljes för vetemjöl, men innehåller i de flesta fall ej mera än högst 70 proc. av denna vara, det andra är tallcum, eller andra liknande saker, vilka med fördel kunna blandas med mjöl.

Så många olika kapitalistiska sabotage-former finnas, att det är absolut omöjligt att uppräknat en hundradel av dem. De nämnda formerna använda kapitalisterna för att skaffa sig mera profit.

Nu för ett par dagar sedan läste jag i de kapitalistiska tidningarna, att någon hade placerat en bomb i och lyckats ramponera hela parlamentsbyggnaden i Ottawa, Ontario, Canada. Man kan naturligtvis ej hjälpa att sådana tankar födas, som t. ex. att även denna explosion var en handling av kapitalisterna själva (sabotage). Tanken i synnerhet som man känner till deras handlingar av det förlutna.

När de amerikanska kapitalisterna önskade få krig med Spanien för att erövra Cuba, så behövdes ej något annat än att ge ordrens till befälhavaren på krigsfartyget "Main", att spränga detsamma i en av Cubas hamnar, och skylla det på spanjorerna, och det dröjde ej länge förrän krig var förklarat mot detta land.

Hur hade det annars varit möjligt att få krig med ett land, sådant som Spanien.

Folket, så lydigt det än är, hade säkerligen frågat, varför ett krig mot den eller den nationen. På så sätt som de förforo voro alla hinder röjda ur vägen.

Nu till huvudfrågan.

I Canada har det på sista tiden visat sig nästan omöjligt att få nog soldater att sända till Europas slaktningsfält. Jag läste en del Canadiska tidningar för några dagar sedan, och jag hade svårt att finna något annat i tidningarna än just frågan: Huru skall man bäst lyckas att lura ut arbetarna i kriget. De som ej ännu lätt värvas sig kallades för ansvarslösa fega stackare o. s. v.

Föräldrar och publiken uppmanades att agitera på de unga männen, så att de gå ut i kriget, och sågades det, fullgöra sina skyldigheter. Man måste givetvis stanna och betrakta det ordet, när det kan aldrig bli tal om skyldigheter, om man icke har några rättigheter.

Den massa som agiterades på, har ej så mycket rättigheter, att de kunna bestämma över sig själva en vecka på året, utan att känna på sig en viss beklämning, den nämligen, att arbetslöshet med släppte hunger och nöd skola komma och gästa. Av allt att dömma ser det ut som att majoriteten av Canadas arbetare förstå

att fullgöra skyldigheter efter samma mått som de åtnjuta rättigheter.

Detta har nog den besittande klickens också sett och då för att vinna vad de önska, försöka de sådana saker som man aldrig skulle tro att de utfört. Ingen av de patriotiska slavar som gingo ut i det spanska-amerikanska kriget, anade väl att sprängningen av det amerikanska krigsfartyget Main, blivit utfört efter order från Wall str., ty då hade väl troligen en del av dem reagerat mot detsamma. Lika litet är det väl många i Canada eller här, som tänka på hur kneipigt det är att just spränga parlamentshuset i luften och kasta skulden på "tyrkarna", för att på detta sätt få fram patriotism hos de slavar, som hitintills ej låtit lura sig.

Nu ha dessa förbannade krigshetsare något att skrika om. Tyrkarna ha sprängt en sådan ståtlig byggnad i luften och nu måste denna nedriga handling hämnas, något i den där stilen tycker jag mig höra ropen däruppe.

Hoppas dock att arbetarna stänga sina öron för detta rop. Arbetarna ha aldrig haft annat än besvär av byggnaden i alla fall, enär en hel massa dumma lagar ha blivit stiftade just där.

Alla arbetare skulle, när de ha sett och fortfarande se kapitalisterna utföra sabotage till förmån för sig själva lära därav, så att de kunde taga fram detta lilla men fruktade vapen när behovet påkallade det.

Margret Sangers rättgång.

Man säger vi lever just nu i den mest upplysta tidsåldern och till och med (om man skall tro våra patrioter) i det mest upplysta och fria land på jorden. Man frågar givetvis, vad i består upplysning, och vari består frihet, i en tidsålder som denna och i ett land som detta, när en sak sådan som en rättgång emot Fru Sanger, för en sådan sak som den hon är anklagad för, går av stapeln. Är det ej nog bevisat hur nedrigt samhällslögnerna ha växt sig in bland folket.

Man talar om frihet, men tillåter ej att folk talar till och ger råd åt varandra i de mest privata saker som någonsin kan bli tal om, den nämligen: huru många barn de önska, samt när de önska dem.

Vidare, det talas om upplysning! Vad menar man med detta?

Tusenden, ja hundra tusenden av män och kvinnor finnes det i Amerika, som ej ha den allra ringaste aning om huru att skydda sig från en stor barnskara. När jag talar om dem som ej ha den ringaste aning om huru att skydda sig från en stor barnskara, så förstår var och en att det menas arbetarna, dessa som slava i fabriker, verkstäder och gruvor dag och natt, som ingen glädje, ingen tillfredsställelse eller njutning ha annat än den, att en och annan gång para sig med det motsatta könet.

Det var till dessa fru Sanger talade, och därför arbetare, kan med eder den plikt det kommer på eder såsom föremål för hennes agitation.

Kapitalisterna ha en längre tid åtnjutit den upplysning i barnalstringsfrågan, som nu våra modärna agitatorer söker bringa till de djupa lagren.

De ha alltid bevarat denna upplysning för sig själva, och lika troget skyddat dem som bringat ut densamma. Visserligen äro vi arbetare slavar i det nuvarande privatkapitalistiska samhället, men så mycket slavar äro vi dock numera ej, så att denna lilla klick av utsugare som i dag styr samhällsbåten, att dessa helt kontrollera oss.

Vi kunna om vi så önska och vilja bestämma våra egna vägar. Det fordras att vi vilja, och om vi då ej gör något för vårt eget bästa, så beror det på vår egen

villjehet. Denna lilla klick som i dag har hand om rättsväsendet, tycks ej veta så mycket som den mest okunniga bonde.

Han skulle väl aldrig, hur okunnig han är, vid val av praktiska djur, vilja ha en ko eller dylikt som är sjuk och utmagrad att föda en hel del kalvar och tro, att dessa skulle bli praktiska rasdjur. Det är helt tydligt för varje bonde att för att förbättra rasen utväljer han det bästa utav dem för avelsdjur, samt låter dem leva under de mest gynnsamma förhållanden i akt och mening att erhålla ett gott resultat.

Här i detta s. k. civiliserade kristna samhälle, här bestjälles och utthungas dem, som dels själva bära samhällets väl eller ve på sina skuldror, dels lämna livet åt en ny generation.

De hundra tusenden av slavar av båda könen, som i dag fylla de osunda fabriker och producerar alla nödvändighetsartiklar, ha samtidigt i sina hem de största barnskarorna.

Det bero på eder ni tusenden, om fru Sanger skall tystas ner av samhällets marodörer.

Det är eder sak hon förfäktar, det är också eder skyldighet att skydda henne från statens och kyrkans våld.

För i tiden, d. v. s. på 12-1400-talet, då fann den då styrande klassen på utmärkt radikalmedel, för att profitera på slavklassens fortplantningsdrift och förmåga. Barnen togos från hemmen under förvårdning att de skulle gå ut och erövra den heliga graven, men i stället såldes de som slavar, och nettovinsten tillföll den tidens stat och kyrka. Nu står man och beklagar dylikt, man kallar det den mörka tidsåldern och med helig blick riktar mot skyn, bedyrar man, att något dylikt aldrig mera förekommer.

Man är mera kristen. Ja man är så kristen nu, att man berövar mänskligheten all möjlighet till njutning, man hindrar dem att skaffa sig nog att äta för dagen. Man har fått in en riktigt kristen taktik nu. I stället för att staten och kyrkan i helig förening för själva sålde de oskyldiga små arbetarbarnen till slavar, har man nu fadern och modern att göra det. Maten räcker ej till, tigger kan man inte, ej håller taga sin egendom, för att uppehålla hemmet och föda barnen. I stället står fabriken öppen för dessa små som skulle vara ute i det fria, ute ibland frisk luft och blommor, och de tvingas in i detta dagliga "hälvete" att malas sönder gradvis, vilket bringar guld åt kapitalismen, staten och dess svarta mordarbroder kyrkan. Ni föräldrar ni har sett det dagligen, ni ha sett och se hur rosorna försvinna från edra barns kinder, ni bär skulden därtill. Men kom ihåg en sak! Gör ert till att de, som våga göra något för att ej den kommande generationen skall röna samma öde att dessa ej bli dödade av denna kristna staf och samhälle. Medlen äro tusenden.

Man är mera kristen. Ja man är så kristen nu, att man berövar mänskligheten all möjlighet till njutning, man hindrar dem att skaffa sig nog att äta för dagen. Man har fått in en riktigt kristen taktik nu. I stället för att staten och kyrkan i helig förening för själva sålde de oskyldiga små arbetarbarnen till slavar, har man nu fadern och modern att göra det. Maten räcker ej till, tigger kan man inte, ej håller taga sin egendom, för att uppehålla hemmet och föda barnen. I stället står fabriken öppen för dessa små som skulle vara ute i det fria, ute ibland frisk luft och blommor, och de tvingas in i detta dagliga "hälvete" att malas sönder gradvis, vilket bringar guld åt kapitalismen, staten och dess svarta mordarbroder kyrkan. Ni föräldrar ni har sett det dagligen, ni ha sett och se hur rosorna försvinna från edra barns kinder, ni bär skulden därtill. Men kom ihåg en sak! Gör ert till att de, som våga göra något för att ej den kommande generationen skall röna samma öde att dessa ej bli dödade av denna kristna staf och samhälle. Medlen äro tusenden.

Brevlåda.

Ken, och vad värde har händelsen i fråga för oss arbetare och för vår organisation? Sådant är frågan, och som sådan diskuteras densamma.

I. W. W. har aldrig vunnit sin popularitet, därför att den beundrat och helgat personligheter vare sig den ene eller andre, ej heller har den vunnit gehör och mark genom att omvända populära personer, att genom fagert känsligt tal mjuka till kapitalistklassens hjärta, väl vetande att detta är förvarat i dyrkfria kassaskåp. Den har aldrig använt detta sätt, för att vinna terräng utan tvärtom, den har vunnit sitt namn, sitt värde och sin plats som arbetarnas egen organisation, genom orädd väl planerad och väl utförd strid.

Ingen högaktan för vad som möjligen kommit från högre ort, inget auktoritetskryperi, ingen despotism har hitintills åtminstone något vidare märkbart existerat utan solidaritetsbegreppet har uppehållits och förverkligats, se där varför I. W. W. är vad den är i dag.

Skall man slå om? Skall man liksom de gamla organisationerna falla offer för auktoritetsdyrkan och despotism? Nej! och tusen gånger nej, må svaret ljuda från tusenden strupar.

Betraktande händelsen lite närmare, ställer sig frågan åter: Vad stort kan Hellen Keller utföra till arbetarklassens bästa, om hon än är, vilket jag är fullt övertygad om, ärlig och fast besluten att göra sitt till.

Någon säger att bara för att hon är populär skall hon göra nytta. Jag vill endast säga min mening, den nämligen, att i och med den stund hon sysslar med att predika de revolutionära iderna så stänges nog både hallar och präss för henne. Det har hänt professorer vid universiteten och andra.

Det är, vill jag påpeka än en gång ej populariteten hos den eller den, som gjort något för arbetarnas ekonomiska frigörelse, utan striden, och till denna är Hellen Keller naturligtvis oförmögen, enär hon är blind och döv.

Vi mottaga vad gott hon såväl som andra kunna göra, men vi lägga oss aldrig i stoffet och beundra personer, ej heller ställa vi oss som springpojkar åt möjligen högre intelligenser.

Vi resa oss till full längd, göra vårt till för att nå målet, drivna av behovet, och påräkna andras hjälp på grund av liknande orsaker, endast därigenom vinna vi vad vi önska, en individuellt utvecklad, kraftig och ärlig arbetargrupp, som genom sin sammanlutning bilda den kraft, som skall störta den nu starka kapitalistiska borgen, och frigöra de förtryckta slaverna.

Brevlåda.

Kamrat P. Opsahl. Artikeln är god men kom för sent, vi hålla densamma till passande tillfälle. Välkommen åter.

Kamrat C. V. O., Red Granite, Wis. Artikeln tillhanda. Tack! Kommer i nästa nummer.

Kamrater Ed. Mattson och E. Engström, Seattle, Wash. Manuskriften tillhanda. Tack! Kommer in i nästa nummer.

Kamrat J. A. Johanson, Salt Lake. Nu äntligen sångerna tillhanda. Tack! Se vidare orsakerna till svar i dagens nummer.

Kamrat H. Öberg. Din översättning tillhanda jämte brev. Vi skall använda det när det passar. Busaktigheten känner vi ej till. (Ingen fara för snobberi ännu!)

Kamrat J. Johanson, San Francisco, Cal. Ombyte förnöjer.

Kamrat A. Blomqvist. Vi lo-vade insätta art., den är bra lång, vi tänkte koncentrera den, har ej haft tid ännu.

Glöm ej att förnya er presentation i "Allarm."

På uppviglaresträt.

Rockford, Ill., hemsökt.

Resanteckningar av R-r J-n.

Efter en överläggning mellan Sk. Prop. Klubben i Minneapolis och local 480 i Rockford om anordnandet av möten å den senare platsen med undertecknad (eller rättare ovantecknad) som talare, avreste jag härifrån den 13de jan.

Det var rätt friskt om näsan, termometern registrerade trettio "below."

Efter tre timmars väntan på stationen kom jag på tåget och så bar det iväg.

Resor äro tråkiga, isynnerhet på natten och vintertid, men den här gången var det rysligt.

Ett par mil i sakta mak och så — stopp, för en halvtimme eller mer, lokomotivet fränkopplades, — och därmed värmeledningen, — för att klara linien från fraktvagnar som på grund av snöstorm hopats på sina ställen.

Temperaturen inne i vagnarna sjönk betänkligt, men det var en god sak att vi voro endast två stycken i "min" vagn. Detta gav oss tillfälle till att promenera i gången för att hålla blodet i omlopp.

Ja, så efter 16 timmars resa nåddes dock målet, Rockford, endast 4 timmar försenade. Att "stinsen" på stationen i Minneapolis "knuffade" mig på telegrammet var ej förvånande, det är ju i överensstämmelse med den allmänna rättsuppfattningen i detta land, men ingen mötte mig och jag fick taga mig fram till 480-ans lokal bäst jag kunde. Något möte var ej anordnat för vare sig fredag eller lördag; fredagskvällen fördes med småprat på I. W. W. högkvarter.

På lördags afton, den 15 jan. tillställdes ett möte i hast, det vart ganska välbesökt. Ämnet var: "Vad är staten?" Subjektet är ju intressant, och synnerligen beaktansvärt för oss revolutionärer, som möter denna statshydra snart sagt varje minut under vår organisations- och frihetskamp.

Vi möta den i alla former från den våldsreaktionära monarkiska staten, den demokratiskt-republikanska, ja ända ner till socialistiska idestaten.

Vi revolutionärer vet att staten är vår motståndare, ja, dödsfiende i alla dessa former. Vi måste lära oss förstå, att statsbegreppet sträcker sina tentaklar och sugrör djupare i vårt medvetande, än vi tror.

Staten måste falla, men vi få ej glömma att statsauktoriteten, överhetsförminnelsen närmast bottnar inom oss själva.

Det ligger ännu förmycket av auktoritetsdyrkande slav inom oss, och detta är en svaghet, en fara, som giver staten just det stöd, som ännu håller den. Detta är något som måste rivas bort med rötterna. Det är sant att vi för tillfället kunna tvingas att böja oss för våldet, i dess högsta potens, staten, men vi behöva därför ej sanktionera detsamma som varande rätt!

Det är i detta fall, som i så många andra, endast frågan om makt, och vi vet att den ekonomiska maktfaktor, på vilken vi bygga, en industriell revolutionär organisation blir, när den nått en kontrollerande makt, den vinnande även i kampen mot staten.

Men för att målmedvetet kunna bygga därpå fordras först och främst ett material som är kemiskt rent från auktoritetstrons förkrympande begrepp.

Om socialisternas stat är ju ej mycket att säga. Att deras uppfattning om att först erövra den rent kapitalistiska maskin som kallas staten, som t. o. m. är mål för storkapitalistisk filosofi, för att sedan använda den som ett medel för ekonomisk frigörelse för proletariatet är lika meningslös som att översätta eller sätta i praktik, det bekanta ordstäv bland fredsvännerna, att "använda kanonerna till plogar och bajonetterna till harvplögar" bokstaveligt.

ligt. D. v. s. att någon försökte att plöja med en kanon!

"Den skall ju smidas om," säger man. Sannt!

Men ingen människa skulle ana, att den eller den plogen varit en kanon, om han ej visste det.

Detsamma med staten. Den omgestaltning staten skall undergå för att bli proletariet till nytta är så stor, så genomgripande, att det inte blir mera kvar av den institutionen än materialet, embryot, eller mänskligheten, eller stället i den till plog förvandlade kanonen.

Må vi komma överens om att vi ha intet annat att vänta från staten än våld och förtryck.

Staten är en kapitalistisk maktinstitution och står och faller med kapitalismen. Punkt!

Söndagen den 16 var ett stort internationellt arbetarmöte anordnat på Lyran Hall, som var ganska väl fylld.

Föredrag hölls på svenska av ovantecknad, ämne: "I. W. W., filosofi och taktik," på engelska av kamrat H. Scott-Bennet, ämne: "Arbetarna och politiken" samt på litauiska språket.

Största intresset väckte Scott-Bennet. Han har varit ledamot av den lagstiftande församlingen på New Zeland, i Australien i många år.

Hans föredrag var lärorikt, det grundade sig nämligen på erfarenhet och iakttagelser.

Hans anförande var ej fyllt av teorier eller idéer, endast relaterande, men det vart det mest blodiga nedgörande av politiskt-parlamentariskt chackrande. Det har, — märk väl, varit arbetare-regering i Australien i många år!

"Bittra erfarenheter har lärt den australiska arbetaren" sade Scott-Bennet, "att tiden varit förspild, den står idag inför problemet att — antingen fortsätta ett meningslöst politiskt reformarbete, och bli den värsta ekonomiska slaven som kan tänkas — eller att ge politiken s. k. "fanen" och organisera revolutionärt-industriellt, på ekonomisk basis."

"Man har börjat med det senare," försäkrade talaren, "och man vet nu att det är det enda som kan bli till arbetarnas förmån och slutliga seger."

Man har på Australien utbytt tron mot vetandet!

Lär av detta, industrislavar! —

Mötet var i allö lyckat, och visat att "bunchen" i Rockford kan göra en hel del.

På kvällen talade jag några ord om Joe Hill var sporre och kapitalist-statens "memento." Där var deklamation och sång, på engelska och svenska, ett verkligt revolutionärt samkväm.

Local 480 i Rockford har namn om sig att vara en "tough bunch" men det är någonting som gör att man trivs där.

Tack kamrater!

Det piggade upp mig, och det behövs, det är lätt att bli pessimist när man är "handelsresande" i revolutionära idéer, bland svenskarna, för firman "Industriarbetare av Världen."

"Allarm" har en säker utpost där! Gå på Rockfords-pojkars, ni äro på rätt väg, glöm ej att klämma upp er order på "Allarm" till tusentals i månaden. Sedan kommer den var 14de dag, och kanske en gång i veckan.

Ni behöver den i eder förlövade stad med kyrkor och lönnkrogar. "Allarm" är en utmärkt karbas för den sovande svensken, frågan är ju dock om han kan väckas!

Men först och sist, fram för en sund och livskraftig I. W. W. Ni har taget nu, släpp inte! Minneapolis i januari, 1916.

Själslaveri är själslig död, och därför är varje man som givit upp sin själsliga frihet en vandrande likkista med en död själ inuti. I samma mening är varje kyrka en kyrkogård och varje präst en mordängel.

(Ingersoll)

J. P. Jacobsen.

Aft genom sin kärlek få skörda döden händer många älskare. Det händer även den store älskaren J. P. Jacobsen. Men det var blomman han älskade och det var strövtågen efter dem i kär och mossar med nakna fötter, som gav honom den lömska lungsjukdomen och slutligen döden.

Han föddes på Thisted, Danmark, den 7 april 1847 och dog därstädes endast 38 år gammal. Hans far var en förmögen köpman, och Jacobsen var lycklig nog att få en god uppfostran.

Som barn visade han anlag för vetenskapen, speciellt botanik, och redan 1870 fann vi honom vald, av ett vetenskapligt sällskap i Köpenhamn, att studera floran på öarna Anholt och Läsö.

Han hade redan då i hemlighet skrivit värs. Nu fascinerades han av den odödliga Darwins stora arbeten och översatte dem på danska.

Men lungsoten kom och bröt upp hans vetenskapliga bana och driver honom in på en annan, var till han syntas vara predestinerad. Det var litteraturen. Vågen han nu bygger blev ej lång, icke synnerligt bred heller; men den blev så mycket mera solid och vacker.

Hans första bok är "Fru Marie Grubbe". Den skrevs under 3 år. Som den fullbordades lästes den om och om igen för hans vänner, vilka alla hänfördes av hans vackra språk och delvis djärva idéer.

Första häftet kom ut och tidningarna började sitt skall mot författaren. Boken var "okritisk" skreven, ehuru man ej kunde fränkänna honom ett visst erkännande i språkligt hänseende.

Det är för besynnerligt med dessa trångbröstade litteraturkritiker, och tidningsmän i allmänhet, att de aldrig våga erkänna värdet av någonting nytt, utan slå allt jämt på de gamla strängarna. De, vi ägde rätt fordra det, skulle stå som vaktposter och försvara de nyskapande författarna men i stället finna vi dem falla dessa i ryggen med låga insinuationer och hugskott. De skulle försvara de nyskapande författarna mot den alltför vilddjursartade allmänheten, dels för att skydda honom och dels för att lämna honom tid och lugn till skapandet av nya konstverk.

Under tiden som denna hans första bok skrevs arbetades upp planen för en annan, som ofta undanträngde den förra. Emellertid blev den färdig och gjorde success. Det glädde författaren och han skred med all sin makt till skrivandet av "Niels Lyhne".

Men hans krafter voro på upphällningen och långa tider kunde han ej skriva en rad. Särskilt var 1879 ett olycksår för honom, dag gick efter dag utan att ett ord nedskrevs, och det såg ut som om boken aldrig skulle komma ut. Det är klart hur nedstämdhet det skulle verka på Jacobsen och under många år hade han uraktlåtligt skriva till sina vänner. Han hade lovat ge ut en bok och den hade inte kommit, så antog han sig ej äga rätt att göra sig erinrad bland vännerna. Och han hade ingenting haft att skriva om, annat än sig själv, om han hostade eller icke hostade och det var för betydelselösa saker att skriva om.

När därför boken äntligen kom ut och omdömet från hans vänner för en tid uteblev, så trodde han att de hämnades på honom, vilket ej var fallet, ty omdömet kom och föll till hans belånenhet. Flera framstående män hade uttalat sig berömmande, Ibsen var en bland dem; men tidningsmännen, som bedömma allting efter möjliga eller uppdiktade fel, hade sina invändningar, bl. a. den, att den var för pessimistisk.

"Niels Lyhne" är en utmärkt bok både till form och innehåll. Aldrig har en bok skrivits med en sådan darrande känsla för det vackra, höga och ädla. Jag vet ingen som skildrat dödsdömmen så

som de äro skildrade i denna bok. Knapphändig i ord äro de uppdagna, men i fräppant sorgetåg marschera dödsstämningarna upp för våra ögon. Där går den svarta gumman Sorgen och för Angesten vid sin hand, ängesten över alla ovänliga ord och tankar man hyst över den avlidne. Saken slår molntoner på en sträng och Förtvivlan gnisslar på en fiol. Men så kommer Glömskan och Kärleken och alla de andra i detta ljusare led och man börjar ånyo andas.

Ingen, med undantag av Strindberg, har beskrivit blomman med sådan känedom och värme som Jacobsen. Hela boken är en prydd bukett av härligaste blomsterslag, där samlaren ordnat färger och former till en litet vemodig men formfulländad symfoni.

Det är en modärn bok, en fin bok och den är radikal. Författaren slungade den ut mot "dåliga fritänkare". I Jacobsens tid funnos många av dem och de finnas även i vår. Allt för många bära fritänkartiteln utan att leva upp till dess principer, utan att känna det individuella ansvar som faller på den fries skuldor. Dessa dåliga fritänkare hata gud och göra sig märkvärdiga då allt går väl för dem; men få de tandvård eller sticka de en flis i fingret falla de på knä och anropa gud om nåd. Det är massmänniskan som vänder kappan efter vinden, vars farkost saknar köl och ej kan gå i motvind. Olyckorna gör oss starka och en man böjer sig ej, klagar ej om de kännas tunga, han rynkar ögonbrynen och går löst emot dem. Han vill minst av allt ha hjälp, han vill bära dem själv, besegra dem själv och han vet att det är lättare falla på knä än att resa sig upp igen. Därför böjas ej hans ben till knäfall.

Det är så intressant få följa Lyhne genom livet, med alla de motsägelser ett vanligt liv medför, med alla motgångar, olyckor och missförståelser. I vårt innersta ha vi alla något av Lyhnes karaktär ehuru många av oss äro för fega att låta andra få veta därom.

I boken finnes endast vackra kvinnor, och de äro beskrivna med sådan utsäglig innerlighet, att vi, liksom Lyhne, nästan på förhand förälska oss i dem. För honom, liksom för den "skottiske näktergalen", Robert Burns, voro alla kvinnor vackra, och de ägde nästan samma kraft att beskriva dem.

Jag vill ej nämna mer, ty jag åstundar att alla, som händelsevis läser min artikel, köper och läser boken. En överraskning väntar på en.

Hans samlade arbeten består av två små volymer och kostar endast \$1.85. Här finnas, utom de två omnämnda böckerna, hans poetiska alster, jämte en hel del andra smärre berättelser, av vilka "Pesten i Bergamo" är en enastående kraftig och verkningfull berättelse.

W. E.—hl.

Hur har det blivit så

Vem har väl dessa åkrar plöjt
För första gången, säg?
Vem har väl dessa tegar röjt
Och brutit bygd och väg?

Kom det en flock av grevar hit
Med trolstav uti hand
Och togo sedan var sin bit
Av skog och sjö och land?

Och föddes se'n av vilda djur
Den stora trälars här?
Om så ej är, så sägen, hur
Det blivit, som det är?

Det står ej uppå hävdens ark,
Varföre dessa män,
Vars fäder brutit bygdens mark,
Gå slavar uppå den.

(Ur "Rött och Blått" av C. Olson.)

Seattle-brev.

I. O. G. T. — S. L. P. — N. O. V. och
I. W. W. bland skandinaverna här.
Lite historia.

På grund av Allarms dyrbara och knappa utrymme vill vi ej vara för långgrandiga i vårt brev. Kanske borde vi inte dödsda tid, bläck, papper och trycksvärta med att tala om borgerliga organisationer. Men må det förlåtas för några gång, och lävar vi att inte ofta syssla med dylikt.

Vi nämner I. O. G. T. först, såsom varande den, vilken numera och finansiellt nu de senaste 4 åren varit och är den starkaste, men från nykterhets- och upplysningspunkt den svagaste; tvillingorganisationer med kyrkoföreningar äro de andliga bedövningsmedel för arbetarungdomen. (Högst få individer är det, som ej förlätsats därigenom.)

Där mötes halv- och helreligiösa sedlighetsnuckor av båda könen, konservativa, liberaler, s. k. radikala och konservativa socialister, f. d. verandister, och revolutionärer i en salig röra. Där florerar översitteri, och personlig fäflänga tilltalas våldeliga. Där skrattar man och har roligt åt allt och alla, sak samma om vad som presteras har minsta värde eller ej. Och då någon musikprofessor — för personlig ekonomisk vinnings skull — diktar och lovsjunger för krogens avskaffande såsom enda universalmedel för uppbringandet av mänsklig lycka och välfärd (sic!) så applåderar man lika frenetiskt som då en politisk hästskojar och revolutionär(!) håller föredrag över "Entusiasm", nämner några föregående tiders entusiaster, kommer så in på arbetarrörelsens entusiastiska män... men ej har ett ord att säga om den entusiast, Joe Hill, som två dagar före blivit mördad av en blodtörstig parasitklass. Och då samman talar över "nykterhetsrörelsen och arbetarrörelsen", samt då endast söker att ge "snartar" åt de inom arbetarrörelsen, vilka han själv så gärna låtsas vilja tillhöra, som förklara nykterhetssaken som en andra-handsfråga, och då han säger, att "ingen orsak finnes för att människor super" (prosit!) får han stormande bifallsyttringar och applåder. Ja, även en och annan vulgär historia upplåderas. Och då 15-års bröllop, silver- eller guldbröllopsfäster avhållas, och stora feta tröga präster stå och tala över äktenskapets gloria — en helig av gud instiftad institution, då applåderar man riktigt vilt, ja, kanske törs vi säga riktigt dj—t?

Ja, mycket annat patriotiskt fjösk, som försigår därinom kunde ju nämnas, men vare det sagda nog om en så värdelös organisation, och utan minsta skruppler säga vi, att fullständig andlig försumpning äger rum inom dylika organisationer, dragande den unga generationen fullständigt bort från allt vad socialism, arbetarrörelse och klasskamp heter.

En S. L. P. klubb existerade här för några år, men har saligen avsmunat och vilar nu med medlemmar och allt på sina lagrar. En Verandilöge arbetade under högttryck för ett par års tid. Men den dog av bristande initiativkraft från alla de tillfällighetsradikaler och socialdemokrater, som ännu håller fast vid att dylika organisationer äro värdefulla, så snart som industrialisterna ej längre hade tid att spilla sin energi därinom.

"Man lär genom erfarenheter", heter det, och den satsen fick sin tillämpning vad de revolutionära industrialisterna beträffar, och de lärde mer och mer att det är den ekonomiska organisationen som i första hand kräver att arbetarna koncentrerar sin viljekraft omkring densamma. Alla andra frågor äro och förbliva sidofrågor hur mycket man än anstränger sig, under sken av upplysning, att vrida och vända på dem.

Helt naturligt blev det därför att de som övertygades om nödvändigheten av en ren proletarisk klasskamporganisation också gingo åstad och opererade på det fältet. En I. W. W. avdelning bildades och de starka viljorna koncentrerades omkring densamma.

De, som ej "lärde utav erfarenheterna" dröja ännu utmed vägen, men vårt stora hopp är att även de i en snar framtid må bli klarsynta nog att se och förstå att huvudfrågan — den ekonomiska — är den som vi med liv och själ bör ägna oss åt, och då vi hunnit preparera era sinnen i den riktningen, så vet vi bestämt att ni går in i organisationen.

Det skulle ej varit mycket att säga om Verandis medlemmar, de, som ej äro intresserade i I. W. W. avdelning om de gjort ansatser att uppehålla den logen i och för bedrivandet av upplysning. Men dylikt fick man ej se, utan gav de i stället upp allting och en del av dem hamnade i den konservativa bakåsträvande I. O. G. T. logen, varest de, av allt att döma trivs bra bland den där röran, och utan minsta tecken till att de där bedriva upplysning. Tvärtom, finner man dem applådera på samma sätt som andra borgare för präster och pajastyper.

Tig med eder upplysning, ty ni trivs så innerligt väl inom bakåsträvande halvfyjockiga borgar-föreningar. Några äro fåfänga nog att vilja "lysa" där, några vill förstås sitta och se kritiska ut och göra en anmärkning då och då, när dumheter tyckes gå för långt, men märka ej själva, att de bli allt mindre "kritiska" och slutligen applåderar i högen därför att det ska' så vara. — Därför tig med ert upplysningspjöller, ty ni vill reaktion och död!

I. W. W. avdelningen är numera och finansiellt svag, men optimistisk och initiativkraftig som den är, är det den enda organisation som bedriver intensiv propaganda och värdefull upplysning. Var god och lägg detta på minnet Seattle-ister, som läser Allarm!

Avdelningen tog initiativet till det arbetarforetag Solidaritet, (Allarm), vilket — vi hoppas? — har rena proletariska klasskampsprinciper.

Avdelningen håller 1—2 gatumöten i veckan och sprider för närvarande 200 ex. av Allarm av varje nummer, Syndikalisten, Brand, Direkte Aktion, broschyrer och böcker. Offentliga möten så ofta krafter och förmågor hinna med det.

Den 14 dec. var ämnet "Organisationens nödvändighet. Bra diskussion; 26 dec. "Den Sociala Revolutionen". Ingen diskussion; 2 jan. "Konturerna av ett nytt samhälle". Bra diskussion; 9 jan. "Arbetarklassens Självskolning". Ingen diskussion. Utmärkt program.

Avdelningen fortsätter sitt arbete efter samma schema — gatumöten, föreläsningar, föredrag och diskussionsmöten. Den är den enda organisation, som agiterar och emanciperar, i trots av att den består av "pork shops-filosofier". Säg, ni "radikala", som med en smula överlägsenhet utslungar nämnda ord, vilket ni ej tyckes kunna definiera, men ändå ha en dimmig aning om att det menas folk, som ignorerar upplysningar och som inga ideal ha. — Kan man till eder få framställa den lilla oskyldiga frågan: Vad menar ni med upplysning?

Skand. avd. av I. W. W. i Seattle har blicken stadigt på målet — en ekonomisk och andlig frigjord mänsklighet.

Gån in i organisationen, vi behöva er, ni oss och organisation. Låt huvudfrågan vara vad den är — huvudfråga och sidofrågor na vad de äro — sidofrågor.

"Come on! Do your share like a man", sa' Joe Hill.

Arbetarnes kamp för frihet!

Sk. Propaganda Klubben av I. W. W. i Minneapolis gjorde den 16 februari sitt första försök att intränga i katolikernas- och bryggerikompaniernas fasta borg, St. Paul.

Vi hade nämligen anordnat ett föredrag där med kamrat Ragnar Johanson från Chicago, som talade. Ämnet var: "Arbetarnas kamp för frihet."

Talaren började sitt anförande med att påvisa att ropet efter frihet har sina rötter lika långt tillbaka i tiden, som mänsklighetens historia. Allt igenom historien finna vi sådana händelser, som att de undertryckta sökt att göra revolt, alltid i avsikt att vinna större frihet. Det vore därför löjligt att påstå, att kampen för frihet är en idé iscensatt av vissa personer efter en bestämd upplagd plan. Så är icke fallet, utan klasskampen har blivit framtvungen av nödvändigheten, det är en av människans vackraste instinkter, som här träder fram, nämligen självbevarelsedriften. Kom ihåg att orsak och verkningar följas åt, utav orsak kommer verkningar — all verkning har en eller flera orsaker —

Detta visar således, att när vi i dag agitera för klasskampen — arbetarklassens kamp emot kapitalistklassen, så är detta framtvungen av behovet, samt av sekelgamla erfarenheter, en följd av allt detta lidande, allt umbärande och alla piskslängar vi fått emot taga från utsugareklassens sida. Vi äro fullt medvetna om, att arbetarklassen och kapitalistklassen ej kan hava något gemensamt, och att kampen mellan klasserna måste fortgå tills orsaken för densamma, nämligen kapitaliststyret är jämnat med marken.

Men att åstadkomma detta fordras en organisation, sammanfattad av klassmedvetna arbetare — män och kvinnor, som ej giva upp striden förr än de nått målet: Arbetets frihet att de som arbetar.

En sådan organisation är I. W. W., inom den kan alla arbetare organiseras oavsett om de äro gula, vita eller svarta, man och kvinna, med ett ord alla som arbetar.

Utvecklingen har gått därhän, att i dag existerar inga nationalgränser för kapitalisten. De äro organiserade internationellt och det blir därför en nödvändig sak för arbetarna att göra detsamma.

Om de amerikanska arbetarna inom järnindustrin sträjkade i morgon, så har ståltrusten fabriker i Kina, eller något annat land och de överflytta då sina beställningar dit, tills den amerikanska arbetaren bleve, på grund av svält, tvingad att krypa tillbaka. Men vore arbetaren också organiserad internationellt inom en enda stor ekonomisk kamporganisation, då kunde den industrien så väl som alla andra lamsläs över hela världen på en gång — då vore kapitalet maktlös — för det är endast när som arbete utföres som panningen växer. Panningar dra inga tåg, ej heller frambringa några produkter. Utan arbete är panningen värdelös. Arbetet utfördes av människor före dollarn fanns till och de kunna utföra arbete den förutan.

Därför anslut eder till I. W. W. den enda verkligt modärna arbetarorganisation. Tag upp kampen för att förbättra eder ställning. Det är ej för kärlek till eder, som vi agiterar ibland eder, utan det är för vårt eget bästa, för vi vet att så länge ni står oförstående för våra idéer kan vi ej göra mycket, ty vi behöva er hjälp för att få makt att tillkämpa oss bättre levnadsomständigheter lika väl som ni behöver vår hjälp, för ni behöver hjälp, det veta ni allt för väl. Eder ställning är, liksom vår, ej den bästa. Snarare den sämsta. Tag därför upp striden emot utsugare — bli människor. Fordra att få leva som människor. Med få ord. Organisera

Bo.

eder för att uttaga hela produkt av edert arbete.

"Arbetaren har intet att förlora men en värld att vinna —"

Mötet var ej så väl besökt som man skulle önska, men de närvarande syntes vara livligt intresserade — samt uttryckte sin önskan att igen bli i tillfälle att få höra kamrat Johanson i St. Paul.

Vivis.

Litteratur.

På Syndikalistens förlag Malmo, Sverige, har utkommit boken: "Från Primitiv till Industriell Kommunism" av John Sandgren. Ater har en pärla på litteratörens område kommit inom räckhåll för arbetarklassen. Ett av de största behoven för vinnandet av upplysning om samhällets och den modärna arbetarrörelsens uppkomst och utveckling från det ena stadiet till det andra, har genom detta Sandgrens arbete blivit fyllt.

Charles Darwin utkom i 1859 hälften av 1800-talet med sina teorier om allt livs utveckling från lägre stående organiska raser. Teorien, som vi alla veta, förhånades av dem, som på ett eller annat sätt hade nytta av att fortfarande hålla folket i okunnighet och mörker, och resultatet blev att det åtgått snart 100 år för att bringa kännedom om densamma till de bredare samhällslagren. Ingen enda i någon mån upplyst person numera förnekar "Darwinismen". Medvetna om riktigheten av Darwinismen, föddes hos nutidens modärna tänkare den frågan: När nu allt liv i universum är underkastat utvecklingens lag, så måste givetvis också samhällsförhållandena stå under, och regleras så att säga av samma lag. Det är lätt förklarligt, att i och med det mänskligheten utvecklades sig, dess sätt att leva tillsammans och reglera sina affärer måste ändras.

John Sandgren har på ett alldeles förträffligt sätt förstätt att samla och klassificera sitt material, vilket består av dels beskrivningar om, dels studier av naturfolken; deras sätt att leva och ordna affärer o. s. v., samt deras utveckling.

Gamla åtkomliga lagböcker äro alldeles utmärkta källor för detta ändamål, och Sandgren ger oss så klara bevis på sanningen av sina påståenden, att samhället är underkastat utvecklingens lag, bevisen äro just hämtade ur dessa trovärdiga källor.

De huvudsakligaste formerna för samhällslivet: Primitiv Kommunism, Feodalism, Privat Kapitalism och den nu inträdande formen Kollektiv kapitalism, beskriver Sandgren på ett så tilltalande sätt att för att ej bryta eller söndra innehållet av boken föredrag jag att endast lämna mitt eget uttalande om densamma.

Jag fann, att för att vara rättvis åt boken, måste jag bryta mot den gamla vanan att draga fram ur boken, tilltalande brottstycken. Det går ej, ty hela boken är brottstycket och därför kan jag endast på det mest starka sätt rekommendera den till varje arbetande man och kvinna. Det är en bok som förtjänar första platsen på varje arbetares bokhylla.

(Se vidare annonsen i dagens nummer.)

Red.

Om man undersöker den ortodoxa logiken så har gud utrustat oss med en ofullständig hjärna (förmåga att tänka) men detta oaktat fordrar hon fullständighet.

En troende kristen är en fågel i en bur, en fritänkare är en örn, som lyfter sig upp högt över molnen med sina kraftiga vingar.

Det har ej funnits en enda man ännu som med allvar försökt att reformera kyrkan utan han har blivit utkastad, förtöjld av kyrkans rövare (präster) och de blinde slaverna i bandet (kyrkomedlemmarne).

Ingersoll.

Från Rockford, Ill.

Rätta namnet: De såvande slavarernas stad. Så förefaller det åtminstone, då man ej kunde se mera än omkring 400 av de inom Rockford varande 10,000 arbetare på det av I. W. W. avdelningarna anordnade mötet den 16 jan. En riktig annonsering i tidningar och genom affischer var gjord, men det hjälpte ej.

Från de utomstående har ofta kommit frågor, varför vi icke anskaffar svenskalande organisationer i stället för engelsktalande så att man kunde förstå dem. Här hade vi en som på svenska språket kunde tala till oss och följaktligen så väntade vi att se Lyran Hall fylld med arbetare. Men nej; samma liknighet visades nu som förr. Vår önskan är den, att alla hade fått hört Ragnar Johanssons tre föredrag som han höll medan han var här i staden.

Han talade över: "Industriell organisation", vilket ämne han utvecklade på ett mästertligt sätt, klart och tydligt så att alla kunde förstå honom. Vi hoppas att vi i en snar framtid kan anställa honom för en längre tid som organisationer här i Rockford, och vi äro säkra om att resultatet skulle bli stort.

Något referat över föredragen vill vi ej göra denna gång. Vi vill endast nämna att talaren på engelska var H. Scott Bennett från Nya Zeeland, f. d. socialisternas representant i assemblyn i det landet. Således hade han personlig erfarenhet i politiken, och han bevisade att arbetarna har inga genomgående förändringar till det bättre att förvänta ifrån några politikussar, utan det enda sättet var på arbetarnas ställning kan förbättras och som slutligen kan förhjälpas oss till vårt mål är den revolutionära industriella organisationen.

Dessutom så var det två som talade på Lituaniska, och att döma av de applåder som de fingo, så blevo deras föredrag mottagna med tacksamhet och förståelse av de närvarande. Den Lituaniska avdelningen av I. W. W. har gjort ett gott arbete och den går stadigt framåt, vilket visar att dessa första bättre än svenskarna att sammansluta sig för att deltaga i befrielsekampen för sig och de sina. Vi har alltid hört en del svenskar uttrycka sig frakfullt om dessa lituanier, men nu har dessa våra karater visat i handling att de äro jämnogda med oss svenskar, om ej litet bättre.

Om det nu är någon som vill ansluta sig till "The One Big Union", vilket är vår och ens skyldighet, så kom upp på I. W. W. Hall, 527—7th St. Där äro ni välkomna.

Agitationskommittén.

Lite Blyg.

Dina kinder och läppar brunno så heta, och dina ögon voro strålade och djupa... Men du var dock en smula blyg och skygg. Varför? Kände du det som om du befann dig på "förbjuden mark?"

Hycklande sedlighetsmäniskor skulle förklara det så ja. Men du var det dock ej. Ty kärlekens mark är ej ock kan ej fridlysas. Kärleken skall ha sin rätt. Och får den det ej så tar den det, trots alla fastslagna moralbud.

Kom igen, vännen min, då känslorna åter bjuda dig. Undertryck ej kärlekens känslor — den gudomligaste och mest inspirerande av alla känslor. Bryt ned alla skrank, som rests för att försmörka och fördyrstra livet!

Karl.

På varje plats där oskyldigt ärligt blod har blivit spillt, har kyrkans svärd varit rött.

På varje länk som fångar bundits med, har man sett inristat ett kors.

Altaret och tronen ha lutat mot varandra och på så sätt haft varandras hjälp att existera.

Huru böra vi organisera.

På sista tiden har det visat sig vara alldeles nödvändigt att diskutera just denna frågan, enär allt tyder på att man mer och mer glider in i de gamla centralistiska fotspåren och går såsom organisation, en säker död till mötes.

I febr.-numret av "Allarm" inlöt en artikel med rubrik Centralisation eller Decentralisation. Nämnda artikel så nödvändig som den var, uppreser en storm, ej av saklig överläggning, utan tvärtom. Vissa element uttryckte sin förbannelse över att just en sådan artikel infördes i arbetarpressen speciellt den revolutionära.

Nu för att få frågan ventilerad anser jag vi böra som kamrater diskutera densamma.

Alla inlägg i debatten böra vara övertänkta och jämställda med de nu rådande förhållandena, ej förglömmade vad vi passerat.

Frågans egentliga karaktär är och bör vara, huruvida vi skola organisera centralistiskt, enligt det gamla fackföreningssystemet, förbjuda olika språk, propaganda-klubbar att bildas, ställa oss såsom trogna konstitutionella efterlydare, oavsett vad förhållandena visa vara bäst, o. s. v., eller, om vi skola göra allt för att sprida den revolutionära propagandan, genom bildandet av propaganda-klubbar bland de olika talande arbetarna, och om möjligt bilda upp en för dem läslig präss. Vidare, om vi skola ställa oss under en eller flere diktatorer, lyda deras befallningar i stället för att utveckla och verkliggöra "Solidaritetsprinciper" o. s. v.

Kort sagt, vi böra diskutera frågan till organisationens och som följd arbetarklassens fromma, alltid ihågkommande "Allarms" ställning, att under inga villkor diskutera person, utan sak.

Kamrater! När vi diskutera frågan: Huru skola vi organisera? så önskar jag lägga eder varmt på minnet en praktisk regel, vilken vi alla böra så långt som möjligt följa, den nämligen, att alla inlägg böra vara korta och bestämda, ej överstridande högst en spalt eller omkring 600 ord.

Kamrat Jam Smith i Aberdeen.

(Forts. från 1sta sidan.) delbart. Bättre att förekomma än förekommas.

Söndagen den 13 febr. avhölls ett Jam. Smith defence möte å I. W. W. Hall, Minneapolis, Minn. Kamraterna Wolf, Prashner och Miller talade för en ytterst intresserad publik, vilken till det närmaste fyllde hallen.

Efter mötet upptogs kollekt, vilken uppgick till \$11.80, en rätt anseelig summa efter förhållandena. Dock, en sorglig sak visar sig alltid, folket lyssnar till de glödande talen, de ge kollekt, och sedan tro de att det är allt de behöva göra. De så att säga somna in tills någon eller någonstans väcker dem igen.

Det duger ej att sova bort tiden, vår fiende är vaken och påpasslig, varför skola ej vi vara detsamma.

Låt oss enas om att först göra allt vad nu är möjligt för att hindra fiendens anfall emot oss och sedan, eller samtidigt finna vägar och vapen vilka rätt använda, leda till hans fall.

Det första är organisering, det andra upplysning eller samtidigt båda. En väl organiserad och upplyst arbetarkår tål ej statens och kapitalismens tryck.

Den gör sig fri från allt förtryck.

Avdelningen 480 möter varje tisdag kl. 8 på I. W. W. Hall, 527 7 St., Rockford, Ill.

Skand. avd. i Seattle, Wash., möter varje torsdag kl. 8 e. m. å I. W. W. lokal, 208 2nd Ave. South.

Almenhedens verdensrummet tænke maade.

Den store majoritets ræsoneringsmetode er av en saadan art at det er paa tide vi beskæftiger os lidt med den; for vist er det at de ikke er som filosofen Descartes som tvilte paa alt, og efter det dybeste studium og den dybeste tænkning naaede kun til det simple resultat: "Cogito ergo sum." (Jeg tænker derfor eksisterer jeg).

Vistnok er det sandt at man ikke kan forde dyp filosofi, eller fuldkommen logik fra folk som arbejder haardt om dagen og hvis eneste fornøielse er at gaa paa saloonen; men fleste av disse feil som begaaes syns mig saa grovkornede at en person burde kunne forstaa dem om end han er lidt fuld.

For at give nogen eksempler: en masse folk kan ikke se forskjellen paa midlerne og maalet; undtagen det skulde være forskjellen mellem en sag og en tømmerstok som skulde sages av. Saaledes kan man høre folk tale om "kultur" og "hjerner" som om det var i sig selv maalet for alt vort stræv, medens det i virkeligheden kun skulde tjene til at berige livet. Antagelig maa vel en "hjerne" som Amerikaneren taler saa meget om, være istand til at svæve rundt i verdensrummet uten krop, og uten hjernekasse, og ha det pokker saa morsomt!

Saa kommer der andre: "De letsindige mennesker sløser bort nationens kraft og ødelægger dens patriotisme, og fordærver dens moral, med alt dette forlystelsessøgende vilde livet," skriver moralisten og patrioten. Just som om vi skulde gi en dødt for fædrelandet hvis det ikke giver os visse behagelige sensationer! Vi skulde vel gaa omkring og leve paa vand og brød for at bli kraftige og holde os i kloster for at være kydske! Og alt dette, baade at være kraftige og kydske skulde vi gjøre forat patrioten skulde faa et mægtigt fædreland og moralisten faa tilfredsstille kravet for et mytisk ideal av en kydske mand!

Gudehater.

Högre profit.

Från absolut trovärdiga källor meddelas, att Winchester vapenfabriks aktieägare erhållit 465 proc. utdelning, samt att aktierna ha ökat i värde från 100 dollar 1915, till 3,000 dollar 1916.

Nu till oss arbetare. Huru mycket ha vi gjort för att öka våra löner? Ha vi gjort något? Ja några av oss, och det är därför vi stå som riktiga nöter och lysa med vår tillvaro, under det vi mer och mer förslavas och uthungras, samt slutligen falla tillsammans och bilda en mänsklig skräphög. Vilket minne för en kommande generation. Vill ni i all framtid slava och svälta, samt se en liten klick göda och förlusta sig på frukterna av edert arbete, stå då oorganiserad. Vill ni däremot själva njuta av frukterna av edert arbete, gån så till verket och organisera eder. Kasta bort sådant där idiotiskt tal, som att jag vill ej vara tillsammans med den eller den nationaliteten, i en organisation; utslagarna ta intet avstånd då det visar sig möjligt att skaffa profit. Varför skola vi arbetare vara så efterblivna.

Gån tillsammans i arbetarnas egen organisation I. W. W., lären eder att strida samt striden och segern tillfalla eder.

MEDDELANDE.

Genom slarv av förra expeditionen har det kommit till vår kännedom att en del orders, manus, och adressförändringar kommit bort. Därför uppmana vi alla vilka lidit genom denna oegentlighet att skyndsamt meddela där om, och skola vi på bästa sätt söka reparera skadan.

Om någon önskar närmare kännedom härom kan detta tillmötesgå i privatbrev.

Redaktionskommittén.

Marissang.

Mel.: I Flugt gaar Tiden.

I Marts de første Knopper frem sig vove og spotter Morgentaagens Rimfrostlag, mens tidlig Vaarsols gyldne Straaler love en herlig Vaar — en sollys Sommerdag, der byder paa, hvad Vintrens Kulde ødte, naar Træt staar af modne Frugter fuld, og Vaarens Tø, som Jorden gennebløddte, gav frugtbar Grøde i den sorte Muld.

I festlig Skrud, i foraarsgrønne Klæder staar 18 Marts i vor Erindring skøn; der varsler Proletaren Sommerglæder, naar han for Slid og Møje faar sin Løn; thi Martyrbloodet stedse Jorden gæder, hvor forhen Frihedssæden lagdes ned, mens unge Kæmper frem til Kampen møder og drager Sværdet i de Faldnes Sted.

Kommunens Fald en større Brist forjætter: — det store Krak — en mægtig Rejsnings Stund, naar Minens Dværg de krumme Lemmer retter og Proletaren vaagner af sit Blund. Naar Folket vækkes af sin lange Dvale og kræver lige Ret for høj og lav, da vil Montmartres Minder atter tale og Løvbær gro paa Kommunarders Grav.

En selvbestalt Cæsars Legioner i Stormskridt Folkets Barrikader tog, men "Carmagnolen's" stolte Frihedstøner paa Sejerstog igennem Verden drog.

I Gravens Fred Kommunens Helte hvile, men over Verden lyder Kampens Gny.

Mens uden Frygt vi frem mod Maalet ile — Kommunens Fane hejser vi paa ny.

J. Schröder.

(Taget fra Solidaritet.)

EXPIDITIONELLA MEDDELANDET.

Kommissionärer och prenumeranter ombedes att vid flyttning meddela sin nya adress till "Allarms" expedition.

Om ej "Allarm" kommer eder tillhanda senast den 5 i varje månad, sänd oss omedelbart meddelande.

NYHETER FRÅN KRIGSSKADEPLATSEN.

Under denna rubrik ha vi tänkt oss att införa så korrekta meddelanden, som möjligt angående alla direkta strider med kapitalet.

För att dessa meddelanden dels skola komma ut så hastigt som möjligt, samt vara korrekta efter situationen, ombedes kamraterna landet runt, att sända alla dylika meddelanden till redaktionen. De kunna sändas antingen i brev, just beskrivning om saken, eller i form av en kort artikel.

Omkring 2,500 juvelarbetare i New York gingo för några dagar sedan ut på stråk. Det meddelas nu att dessa vunnit fullständig seger.

Från New York meddelas att 40,000 sömmerskor och triåarbeterskor äro ute på stråk. Röst-rättskvinorna äro ute och hjälpa till att hindra sträjkbrutare arbete på de olika platserna. Nyttig verksamhet för en gångs skull.

Dyrtiden i Amerika.

Det er dyrtid i Amerika; prisen paa levnedsmidler er gaet op. arbejdslønnen er derimod den samme, ja i flere tilfælder mindre, og lavere end den har været paa lange tider. Naar prisen paa forngødheder stiger mere eller hurtigere, end arbejdslønnen, saa faar vi i virkeligheden mindre. Paa grund af krigen faar kapitalisterne mere betalt for sine varer. Faar vi mere betaling? Aa, nei! Vi er ikke organiseret. Er du imod alle forsøg for at faa mere betalt og kortere arbejdstid? Ved du, at en kortere arbejdsdag menes mere betalt? Gruberne betaler fra \$3.00 til \$4.60 for 8 timer. Skogs-sagbruksarbeide \$1.25 — \$3.50 for grovarbeidere og 10 timers dag. Er du imod I. W. W. for hvad den er, eller er du imod os for hvad du tror den er? Læser du arbeiderpressen her i landet? Forstaa du at den skandinaviske kapitalistpresse fylder dig med fordomme. Hvorfor understøtter du den? Er du fornødt med liden betaling og lang arbejdstid? Er du tilfreds med "overalls" og snus? Tror du \$2.00 dagen er bedre end \$1.50, eller synes du som vi, at \$3.00 er bedre end \$2.00 og \$5.00 er bedre end \$3.00 o. s. v. Ved du, at de skandinaviske arbeiderne faar mindre betalt i forhold til hvad de producerer, end nogen anden nationalitet her i landet? Kom du hid til landet for at vanskeliggjøre arbeidernes forsøg paa at organisere sig? En mand vil gaa ind i organisationen, en skruetrækker vil ikke. En kujon tør ikke. Vil du? Tør du? Kom og gjør din del. Læs vore aviser og brochurer. Tænk for dig selv. La ikke andre tænke for dig. Vi vil have mere og have det bedre. Enda mere og enda bedre. Vi vil have alt vi producerer. Vi maa organisere os for at faa dette. Ingen kan give os dette. Ingen vil om de kan. Ved du, at enhver organisation slutter at blive respektabel, det øieblik, den begynder at gjøre noget til arbeidernes bedste? Vil du gjøre godt arbejde for liden betaling, slut dig til A. F. L. Tror du paa daarlig arbejde for liden betaling — slut dig til I. W. W. Tror du at en ligkiste-forening er nok; slut dig til "Skandinaviens Brotherhood." Igjen læs vore aviser; det er for dit eget bedste. Følg med i arbeiderbevægelsen. Det er til din egen interesse. Lad smaat inget staa i veien for vort maal — Arbeidernes frigjørelse fra økonomisk slaveri. Organiser dere industrielt. En uret mod en er en uret mod alle.

John A. Hanson.

HVOR ER KONSTAPLERNE, NAAR DET REGNER?

Den gamle, ærværdige pastor Kuahue har overfor gutterne, som han forbereder til konfirmation, talt alvorlig og gripende om en av kristendommens store sandheter — kanske den störste: Vær øvrigheten underdanig!

For rigtig at gjøre indtryk paa barnehjertet har han langtrukket og malende skildret de overordentlige vanskelige forhold, hvorunder lovens haandhævere arbejder, og han slutter patetisk: "I storm og kulde, i regne og sne väker de trofast over os andres liv og eiendom, trodsende farer og besværligheter på sin nattevandring i detause gater og stræder. Du, Petter, har du forstaaet mig nu? Hvor er saa konstaplerne, naar det regner?"

Men Petter har neppe forstaaet den fromme mand. For till dennes smertelige beklæggelse og klassens ustyrlige munterhet, svaer han rolig og selvfølgelig: "Hvor konstaplerne er, nær det regner? Dom — dom sitter i bakverrelse hos madam Lund i Smalgaugen og drikker øl, dom, og har moro med jentene, vel!"

H. Th.

Var ej underdanig.

Översättning av W. E.-hl.

För omkring trehundra år sedan skrev den franske tänkaren Stephan de la Boetie, följande beaktansvärda tankar, vars sanning förblir oomtvistad så länge det finnes herremän och slavar på vår vackra jord. Han skrev:

"Han, som är din förtryckare, har endast två ögon, två händer och en kropp. Han har i detta fall ingenting mer än den lägste av våra storstäders innevärdare. Han äger ingenting som kan sätta honom framför dig, utom förmånen, vilken du har givit honom, att han kan utprassa och ruinera dig.

Hur kunde han ha fått alla sina bevakande ögon om du ej hade givit honom dina egna? Huru vore det möjligt att han besuttede en sådan makt om den ej hade efterskänkts av dig? Huru hade han kunnat få alla dessa händer, som han ständigt slår dig med om du icke erbjudit dina egna? Och huru kunde han någonsin djärvt bestraffa och avrätta dig om du ej givit honom ditt medgivande? Ja, vilken skada kunde han väl tillfoga dig om du ej vore medhjälpig i hans utplundringar, medbrottslig i hans mordande och en förråder mot dig själv?

Du sår och odlar marken och lyckas genom din strävan frambringa glänsande frukter, och du tillåter att han odslar dem bort. Du bygger och inrättar husen, och du ger honom rätt att plundra och skövla ditt hem. Du föder och fostrar dina döttrar på det att han må kunna tillfredsställa sin liderlighet och sina fala begär; och sönerna ger du liv, så att han kan få folk att fylla kasärnerna med, dödsdömda till avrättningsplatsen, eller verktyg för sitt hat och dolkska hämnd. Din kropp förstöres och dina armar domna i tungt och hårt slaveri, och han, han lever sitt glada liv i lyx och frossar i läga och osedliga nöjen. Du låter dig uttrötas på det att han må bli så mycket starkare och så mycket bättre må kunna prassa dig ned och hålla dig i styr. Själva djuren, om de ägde medvetande, skulle ej tåla alla de oräkneliga skymfar och ovärdigheter vilka de bestå på dig och vilka du motager med undergivet sinne. Du kunde frigöra och förlösa dig själv om du blott gjorde ansträngningar att vilja därifrån. När du en gång för alla bestämt dig för att vilja ur ditt slaveri, då är friheten redan din. Jag säger ej att du skall skrida till våld eller sönderslä hans tron; utan undandrag din försörjning och ditt underhåll åt honom, och du skall få se, hur han, likt en väldig koloss, vars bas man undergrävt, skall störta mot marken av sin egen tyngd och brytas sönder i spillror.

BLODSBALLADEN vid Salt Lake.

Justitiemördet å Joe Hill, skildrat på värs, har utkommit i 16-sidigt häfte, med Joes fotografier och ett vackert omslag i rött tryck.

Pris, 5c ex. Då minst 10 ex. tagas, 2½c. Fraktfritt.

Adr.: HENNING OBERG, 704 Madison St., Seattle, Wash.

Obs! Sänd pengar med ordern.

FRÅN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren. Utgiven på Syndkalistens Förlag i Sverige kan erhållas från förf. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt. Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.

Address: John Sandgren, 213 East 40 St., New York, N. Y.

Minneapolis Skand. Prop.-klubben möter varje lördagskväll kl. 8 å I. W. W. Hall, 232 Cedar Av. Bliv medlem.